

**Op weg naar een toegankelijke,
bereikbare en bruikbare duurzame
inclusieve samenleving
Met een (onzichtbare) beperking toch
een mooie toekomst**

Visie document

Alex de Vos

VN Ambassadeur

**VN verdrag Inzake de Rechten van
Personen met een Handicap**

19-12-2017

Geachte Dames en Heren,

Mijn naam is Alex de Vos. Essentiële begeleiding en hulpmiddelen in elke levensfase hebben mij in staat gesteld om een volwaardig zelfstandig leven op te bouwen. Om de mensen met een (onzichtbare) beperking een mooie toekomst te kunnen bieden wil ik u mijn visie document 'Op weg naar een toegankelijke, bereikbare en bruikbare duurzame inclusieve samenleving' onder de aandacht brengen in het kader van de uitvoering van het VN verdrag Inzake de Rechten van Personen met een Handicap.

Bijna alle landen zijn vertegenwoordigt bij de Verenigde Naties. De VN trad in werking op 24 oktober 1945. Ze zetten zich in voor internationale vrede, veiligheid en de mensenrechten. Dit doen ze door bindende internationale afspraken te maken. Met de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens uit 1948 is destijds de basis gelegd om alle wereldburgers de bescherming te bieden waar ze recht op hebben.

Wereldwijd is meermalen vastgesteld dat mensen met een beperking vaker buitengesloten en gediscrimineerd worden. Vaker in armoede leven, vaker slachtoffer zijn van misbruik, mishandeling en/of uitbuiting. Ze worden vaker niet serieus genomen en hebben aantoonbaar minder kans op een goede opleiding en passende arbeid.

De VN hebben de afgelopen decennia geprobeerd om de positie voor de mensen met een beperking te verbeteren. Echter, het VN Internationaal jaar voor Gehandicapten van 1981, de VN Decade voor Gehandicapten van 1983 tot 1992 en het bieden van gelijke kansen voor Gehandicapten van 1994, brachten niet het gewenste resultaat.

Het was voor de Verenigde Naties de aanleiding om op 13 december 2006 nieuwe bindende internationale afspraken te maken. Deze hele belangrijke afspraken zijn ondergebracht in het VN verdrag Inzake de Rechten van Personen met een Handicap.

In dit VN verdrag hebben de landen niet alleen de mensenrechten van deze mensen erkend. Er zijn ook duidelijke afspraken gemaakt. Er moet voor gezorgd worden dat Personen met een (onzichtbare) beperking net als iedereen een goed en actief leven kunnen leiden. Midden in de samenleving waarbij ze eigen keuzes kunnen maken.

In Nederland is het VN verdrag Inzake de Rechten van Personen met een Handicap sinds 14 juli 2016 eindelijk van kracht. Een historische dag voor mij persoonlijk.

De bijbehorende wetgeving tot ratificatie van het VN verdrag is op 1 januari 2017 ingegaan. In de Algemene Maatregel van Bestuur van eind 2016 heeft de Tweede Kamer duidelijke kaders gesteld om de algemene toegankelijkheid vorm te geven.

In maart 2017 is het implementatieplan met gemaakte werkafspraken gepresenteerd. De randvoorwaarden van het plan zijn langdurigheid, gezamenlijkheid, ervaringsdeskundigheid en gelaagdheid.

We moeten allemaal kunnen meedoen. Dat is natuurlijk fantastisch op papier maar ik weet als geen ander hoe het in de praktijk werkt. Onze samenleving is regelmatig bikkelhard. Om mensen te laten deelnemen, moet je daar mogelijkheden voor creëren. Er is heel veel uit mensen te halen als ze daar reële kansen voor krijgen.

Om een gedegen vrijetijds- en arbeidsparticipatie mogelijk te maken is het uitermate belangrijk om persoonsgericht maatwerk te leveren met professionele ondersteuning waarbij respectvolle gewaarborgde bejegening vanzelfsprekend is.

Voor het bereiken van duurzame, inclusieve arbeidsparticipatie is het zeker nodig om samen spelen, samen naar school gaan en samen deelnemen aan het arbeidsproces als één geheel te zien. De samenhang en de doorstroming is nodig om mee te doen.

In het kader van de gelijke behandeling van de mensenrechten mag een chronische ziekte of een beperking in geen enkel opzicht een belemmering zijn in het (financieel) welzijn van mensen. Het is absoluut geen vrijwillige keuze om ziek of beperkt te zijn!

Om iedereen volwaardig te laten deelnemen hebben we een duurzame inclusieve samenleving nodig. Als VN ambassadeur voor het VN verdrag voor de personen met een beperking en chronisch zieken wil ik u daarom vriendelijk verzoeken om aandacht te besteden aan het volgende:

- Zorgdragen dat mensen met een (onzichtbare) beperking en chronisch zieken absoluut alle ondersteuning krijgen die ze nodig hebben. We moeten hierbij nadrukkelijk oog hebben voor het niet zichtbare deel. Deze onzichtbare beperkingen zijn vaak alles bepalend om de juiste voorzieningen te kunnen aanbieden die ze nodig hebben.
- Zorgdragen dat toegankelijkheid, bereikbaarheid, en bruikbaarheid echt overal de norm wordt op de gebiedsonderdelen wonen, spelen, onderwijs, werken, zorg, communicatie, reizen en bereikbaarheid van openbare gelegenheden.
- Zorgdragen voor een gedegen plan van aanpak aangaande de uitvoering van het VN verdrag. Het bevat een op elkaar afgestemde toegankelijkheidsnorm per gebiedsonderdeel. Er is in ondergebracht wat er nodig is om tot een duurzame inclusieve samenleving te komen. Het plan is tevens voorzien van een transparante prioriteitenlijst met een reële realisatie prognose.
- Zorgdragen dat alle overheden hun zorgplicht voor hun burgers ten harte nemen door een gedegen aansturing en toezicht houden op de uitvoering van het VN verdrag om tot een duurzame inclusieve samenleving te komen.
- Zorgdragen dat alle overheden optimaal samenwerken met het bedrijfsleven en andere instanties om maatwerk mogelijk te maken zodat de inspanningen tot duurzame en efficiënte resultaten leiden.

De dagelijkse praktische ervaringen van direct betrokkenen zijn van doorslaggevend belang. Het is belangrijk dat ze een sleutelrol krijgen en mede gaan bepalen hoe het VN verdrag tot uitvoering wordt gebracht. Daarom wil ik u adviseren om samen te werken met direct betrokkenen en belangen organisaties. Levenservaring is aan den lijve ondervinden waar je tegenaan loopt in het leven en van cruciaal belang om te weten welke voorzieningen er daadwerkelijk nodig zijn om te kunnen functioneren.

Communicatie heeft een belangrijke sleutelrol om tot een goede uitvoering van het VN verdrag te komen. Afhankelijk van de persoon en de situatie moet men kunnen aangeven in hoeverre iemand hulp wenst te ontvangen. Voor velen is het een hoge drempel om hulp te moeten of te kunnen vragen om allerlei redenen. Het spontane open gesprek met de vraag of er hulp gewenst is moet toegankelijk zijn.

Om in je levensbehoefte te kunnen voorzien is het hebben van werk van essentieel belang. Voor velen maakt dit het verschil tussen volwaardig meedoen aan onze samenleving of thuis zitten zonder toekomst perspectief. Voor de mensen met een beperking vervult de Sociale Werkvoorziening een cruciale functie.

Veel van mijn collega's zijn erg gehecht aan, en afhankelijk van, de in hun ogen veilige werkomgeving. Het maatwerk en de aandacht door de juiste begeleiding zijn uitermate belangrijk voor hen om aan het arbeidsproces te kunnen deelnemen. Ik wil u zeer dringend verzoeken om hier absoluut oog voor te hebben in de besluitvorming aangaande de Sociale Werkvoorziening en het beschut werken in de Participatiewet.

Als VN ambassadeur ben ik absoluut de laatste om te zeggen dat je deze mensen in een aparte afzonderlijke omgeving moet plaatsen. We moeten echter wel duidelijk onder ogen zien hoe deze mensen zijn en uitermate respectvol met ze omgaan.

Het is jammer om te moeten zeggen dat de samenleving vaak vooroordelen heeft als het gaat over de mensen met een beperking. Denk hierbij aan zielig vinden, negeren, pesten en het niet serieus nemen van deze mensen. Het is onwetendheid.

Men beseft vaak niet in welke omstandigheden zij moeten opgroeien en wat hun beperkingen betekenen in het dagelijkse leven. Dan kun je wel willen dat iedereen erbij hoort maar dat is zeker niet altijd reëel. Vaak zie je ook niet direct aan een persoon dat deze 'net iets anders is' dan wat voor de samenleving als normaal wordt beschouwd. Het is best moeilijk om elkaar te begrijpen en om op de juiste manier met elkaar om te gaan. Het VN verdrag kan ons helpen hierin verbetering te brengen.

Als VN ambassadeur maak ik mij echter ook ernstig zorgen over de onzekere positie waar hulpbehoevende burgers zich in verkeren. Vooral de veranderingen door de decentralisaties in het sociaal domein hebben zeer grote gevolgen voor deze burgers.

Deze zorgen werden heel pijnlijk duidelijk tijdens de laatste CAO onderhandelingen voor de Sociale Werkvoorziening. Het was nodig om het VNG kantoor in Den Haag te bezetten om tot een enigszins fatsoenlijke CAO te komen. Als het aan de VNG had gelegen had de Sociale Werkvoorziening geen CAO meer gehad.

In een rapport van het Sociaal en Cultureel Planbureau geeft het bedrijfsleven ook duidelijk te kennen dat we de komende jaren niet op banen voor de mensen met een beperking hoeven te rekenen. Uit onderzoek van Cedris blijkt tevens dat de arbeidsparticipatie door de participatiewet is afgenomen in plaats van toegenomen.

In het regeerakkoord 'Vertrouwen in de toekomst' van eind 2017 zie ik uitermate zorgelijke plannen staan die in mijn ogen op zeer gespannen voet staan met de doelstellingen van het VN verdrag. Het voornemen om loonkostensubsidie in de Participatiewet af te schaffen en daarvoor alleen loondispensatie voor aan te bieden zal echt zeer desastreuze gevolgen hebben voor de mensen met een beperking en chronisch zieken. Ook het toch doorvoeren van de korting op de Wajong uitkering als je arbeidsvermogen hebt zal zeer negatieve gevolgen hebben.

Permanent in armoede leven wordt dan de harde realiteit voor de mensen met een beperking en chronisch zieken. Is dit in de ogen van de verantwoordelijke overheden de uitvoering van het VN Verdrag? Hoezo bestaansrecht? Hoezo zelfredzaamheid? Hoezo toekomst perspectief? Hoezo, volwaardig deelnemen aan onze samenleving?

Wat is er leuker om uit je bed te komen en ongestoord in alle vrijheid invulling te kunnen geven aan je dag. Dat je de mogelijkheid hebt om spontaan te besluiten om er die dag op uit te trekken. Een dag naar de stad, naar een mooi concert, lekker uit eten met aansluitend een theater of bioscoop bezoek.

Gelukkig is dit voor de overgrote meerderheid van onze samenleving de normaalste zaak van de wereld. Voor 2 miljoen mensen met een (onzichtbare) beperking en chronisch zieken geldt dit echter lang niet altijd.

Wat misschien niet zo leuk is om vast te moeten stellen is dat we allemaal een keer hulp nodig hebben in het leven. De ene persoon vroeg, lang en intensief. De andere persoon hopelijk laat, kort en tijdelijk met eventuele tussenposen.

Op het moment dat we deze hulp nodig hebben is het wel fijn om te weten dat deze onvoorwaardelijk voor iedereen wordt aangeboden. Het VN verdrag is uiteindelijk op ons allemaal van toepassing. Als ervaringsdeskundige stel ik vast dat er al een aantal voorzieningen zijn waar veel mensen dagelijks gebruik van mogen maken. Om zo zelfstandig mogelijk te kunnen functioneren zijn verdere verbetering wel hard nodig.

Er is een basis netwerk aan duurzaam toegankelijk aangepast openbaar vervoer nodig om mensen met een beperking zonder belemmerende obstakels te laten reizen.

Er wordt gesproken over maatwerk in de zorg dicht bij de mensen. Zorgbehoevenden hebben recht op een waardige, respectvolle, veilige, en permanente behandeling. De koppeling tussen zorg, wonen en werken mag absoluut niet worden losgelaten.

Om tot een inclusieve samenleving te komen is het is heel belangrijk dat alle kinderen samen kunnen en mogen spelen waardoor het vanzelfsprekend is dat ook iemand met een beperking erbij hoort. Hier zijn toegankelijke speeltuinen voor nodig.

Echt ieder kind in Nederland moet in staat gesteld worden om zijn talenten optimaal te ontplooiën. Op zijn manier, in zijn eigen tempo, binnen zijn mogelijkheden en op zijn niveau. Gaan alle kinderen het benodigde maatwerk in het onderwijs krijgen om daadwerkelijk aansluiting te vinden in onze samenleving?

Alle overheden zijn verplicht om met wetgeving en uitvoering van beleid te komen die strikt voldoen aan de doelstellingen van het VN verdrag waardoor de personen met een beperking en chronisch zieken net als iedereen een goed en actief leven kunnen hebben. Midden in de samenleving waarbij ze eigen keuzes kunnen maken.

Mijn hoofddoel als VN ambassadeur wordt het ontwikkelen en het tot stand brengen van een Leermodule Inclusieve Samenleving voor het basisonderwijs. Bijgesloten aan dit visiedocument is de eerste uitwerking van de Leermodule Inclusieve Samenleving terug te vinden.

Als VN ambassadeur wil ik natuurlijk ook mijn bijdrage leveren om tot een duurzame inclusieve samenleving te komen in Nederland. Ik ben daarom bereid om met u in gesprek te gaan om tot een gedegen uitvoering van het VN verdrag te komen.

Natuurlijk heb ik er begrip voor en ben ik er mij van bewust dat niet alles op korte termijn gerealiseerd kan worden. Ik wil er echter wel zeer nadrukkelijk op aandringen dat het duurzaam toegankelijk maken van onze samenleving nu echt wordt opgepakt zodat wij niet nog jaren op verbeteringen moeten wachten.

Als ervaringsdeskundige wil ik u adviseren om mijn visiedocument en mijn belangrijke aanbevelingen te omarmen en te gebruiken bij de uitvoering van het VN verdrag. Tevens wil ik u vriendelijk verzoeken om mijn visiedocument te agenderen voor uw vergadering waarbij ik hoop dat mijn inbreng een waardevolle bijdrage mag leveren bij de uitvoering van het VN verdrag. Met belangstelling kijk ik uit naar uw reactie.

Hoogachtend,

Alex de Vos,

VN Ambassadeur VN verdrag Inzake de Rechten van Personen met een Handicap.

Adres: Wilhelminastraat 84 4571 JN Axel.

Mail: alexdevos@zeelandnet.nl

Plan van aanpak Leermodule Inclusieve Samenleving.

Op weg naar een toegankelijke, bereikbare en bruikbare samenleving.

Inleiding:

Een toegankelijke, bereikbare en bruikbare samenleving is iets wat in feite al direct vanaf de geboorte moet functioneren. Personen zijn allen gelijk en moeten zo ook met elkaar leven. Dat is inclusie.

Kinderen moeten allemaal samen alle vormen van onderwijs kunnen volgen, met of zonder beperking.

Voor kinderen is bewustzijn van elkaar vanzelfsprekend. Je speelt met elkaar, gaat samen naar school om vervolgens als volwaardige collega's met elkaar aan het arbeidsproces deel te nemen. Je wordt vrienden van elkaar en staat vervolgens samen in het leven. Het is belangrijk voor het bereiken van een duurzame, inclusieve arbeidsparticipatie om dit als een geheel te zien.

Om een gedegen vrijetijds- en arbeidsparticipatie mogelijk te maken is het uitermate belangrijk om persoonsgericht maatwerk te leveren met professionele ondersteuning waarbij respectvolle gewaarborgde bejegening vanzelfsprekend is.

De kaders om tot een duurzame inclusieve samenleving te komen:

VN verdrag inzake de Rechten van Personen met een Handicap.

Alle personen met een (onzichtbare) beperking of een chronisch ziekte moeten net als iedereen een goed en actief leven kunnen leiden waarbij ze eigen keuzes mogen maken om volwaardig te kunnen deelnemen in de samenleving. Het is de bedoeling dat toegankelijkheid, bereikbaarheid, en bruikbaarheid echt overal de norm wordt op de gebiedsonderdelen spelen, onderwijs, werken, zorg, wonen, communicatie, reizen en bereikbaarheid van openbare gelegenheden.

Wet gelijke behandeling chronisch zieken en gehandicapten.

In het kader van de gelijke behandeling in de mensenrechten mag een chronische ziekte of een beperking in geen enkel opzicht een belemmering zijn in het (financieel) welzijn van mensen. Het is absoluut geen vrijwillige keuze om ziek of beperkt te zijn!

Toetsingskader.

Samenhang van wetten is nodig om maatwerk mogelijk te maken in elke levensfase. Er moet eigenlijk een wet of regel komen vergelijkbaar met de in de jaren 80 en 90 gangbare Emancipatie Effect Rapportage (EER). Hierbij moesten alle (wet) voorstellen langs de EER meetlat gelegd worden en zo werd elk voorstel gewogen en ging na weging door of niet door. Wij pleiten voor een Gehandicapten Effect Rapportage (GER) voor Nederland. Met dezelfde werking als de EER.

Niets over ons, zonder ons maar met ons.

De dagelijkse praktische ervaringen van direct betrokkenen zijn van doorslaggevend belang. Het is belangrijk dat ze een sleutelrol krijgen en mede gaan bepalen hoe het VN verdrag tot uitvoering wordt gebracht. Daarom willen we u adviseren om samen te werken met direct betrokkenen en belangenorganisaties. Levenservaring is aan den lijve ondervinden waar je tegenaan loopt in het leven en van cruciaal belang om te weten welke voorzieningen er daadwerkelijk nodig zijn om te kunnen functioneren. Advies vragen aan ervaringsdeskundigen op gebieden waar je als beleidsmaker of bestuurder niet voldoende van af weet helpt om de samenleving duurzaam inclusief te maken in de nabije toekomst.

Doelstelling:

Dit plan van aanpak heeft als doelstelling om arbeidsparticipatie en vrijetijdsparticipatie voor de mensen zonder en met een (onzichtbare) beperking of een chronisch zieke te bevorderen. Het uiteindelijke eind doel is om tot een duurzame inclusieve samenleving komen waarin iedereen volwaardig kan deelnemen en met respect behandeld wordt.

Onze visie om tot een duurzame inclusieve samenleving te komen:

Inclusie samenleving = inclusie onderwijs

In onze samenleving zie je steeds meer problemen ontstaan die een oorsprong hebben in de jeugd. Hoe was de thuissituatie, werd je geaccepteerd of gepest, kon je in je dorp of stad onderwijs volgen zodat je dicht bij huis een sociaal netwerk kon opbouwen? Enzovoorts.

Zijn de onderwerpen in het onderwijs nog up-to-date? Gaan de ontwikkelingen in onze samenleving soms sneller dan wij kunnen bijbenen?

In groep 3 zie je het ontstaan van groepjes, de populaire, de welgestelden, de slimmere, de 'net iets anders dan andere' en ga zo maar door. Tot en met groep 8 wordt er grotendeels een basis gelegd voor je verdere leven.

Nu zou ieder kind thuis een goed vangnet moeten hebben om alles waar hij/zij mee geconfronteerd wordt in het leven om te kunnen gaan, maar helaas is dat niet de realiteit.

Aangezien we in onze multiculturele samenleving, na onze studies, allemaal samenkomen en begrip voor elkaar moeten hebben, waarom dan eerst tijdens de basisschool alles uit elkaar halen?

We hebben aparte scholen voor onderwijs o.b.v. geloof, IQ en eventuele beperkingen.

Als we ons niet laten leiden door beperkingen, we mogen het blanco invullen, wat dan? Zou het niet mooi zijn om de problemen waar onze samenleving mee te maken krijgt niet achteraf te corrigeren maar vanaf het begin goed doen? We krijgen er naar onze mening een veel leukere respectvollere samenleving door die ook nog eens permanent kostenbesparend zou kunnen functioneren.

Voorstel:

Ontwikkel een Leermodule inclusieve samenleving voor het basisonderwijs.

1 school (binnen een straal van 10 km voor ieder kind) waar iedereen terecht kan, waar voor iedere groep maatwerk wordt geboden, waar onze hedendaagse maatschappij centraal staat.

Een basisschool met onderwijs waar vooral geleerd wordt hoe men met respect met elkaar omgaat ongeacht sociale status (arm/rijk), geloof, nationaliteit en beperking.

Door te kiezen om te starten op de basisschool in groep 3 bereiken we alle kinderen en zo op termijn alle burgers die straks onze samenleving vorm gaan geven. In groep 3 beginnen de leerlingen groepjes te vormen. Dit is het uitgelezen moment om de verbinding tot stand te brengen om een inclusieve samenleving mogelijk te maken.

Speciale leerkrachten hiervoor opleiden die vanaf groep 3 t/m 8 op de basisscholen de leermodule inclusieve samenleving gaan verzorgen. De doelstellingen van het VN verdrag voor de mensen met een beperking moeten op een begrijpelijke laagdrempelige manier overgebracht worden aan de leerlingen. Het VN verdrag moet in de module inclusieve samenleving verwerkt worden zodat de leerstof kan voorzien in het maatwerk wat nodig is in de praktijk bij de onderwerpen die in de module behandeld zullen worden. Denk aan op het gebied van pesten, respect, normen en waarden, seksuele voorkeur, internet/sociale media, financiën (uitgaven/sparen), drugs/alcohol enz. Als we dit ruim aan bod laten komen, dan is onze jeugd voorbereid op hun toekomst in een gezamenlijke samenleving.

In de leermodule inclusieve samenleving staan de omgangsvormen centraal waarbij de volgende onderwerpen aan de orde komen.

- Waarde en normen. Voorkomen van pesten, (sociaal) uitsluiten, negeren en discrimineren van mensen met en zonder een beperking.
- Leren om zelf keuzes te kunnen maken door na te denken over wat de gevolgen zijn bij de beslissingen die je neemt, doelstellingen die je hebt en planningen die je maakt. Denk aan het maken van vrienden, het kiezen van een opleiding of hebben van een sollicitatie gesprek.
- Leren waarderen en tevreden zijn over wat je wel allemaal hebt ten op zichte van wat je niet hebt. Denk hierbij aan gezondheid en materialisme. Zijn er niet veel mensen die het moeilijker hebben dan jij en er toch iets van proberen te maken. Neem hen als voorbeeld om er zelf ook iets van te maken. Leren weerbaar te worden om zelfstandig te kunnen leven.
- Leren om op een verantwoordelijke manier met financiële middelen om te gaan. Leren wat armoede is en wat de verstrekkende gevolgen van armoede en schulden kunnen zijn.
- Leren reëel naar situaties te kijken. Wat is de echte toegevoegde waarde van bepaalde omstandigheden of zaken. Zijn ze wel zo belangrijk zoals ze zich laten aanzien.
- Hoe gaan we op een waardige respectvolle manier met elkaar om? Met en zonder beperking.
- Het voorkomen dat mensen uit onze samenleving in een sociaal isolement terecht komen door armoede, ziekte, ouderdom of het ontbreken van een familie en vrienden netwerk.
- In de klas werken met gemengde groepen van 4 kinderen die steeds van samenstelling wisselen om elkaar beter te leren kennen. Waar ruimte is om moppen te vertellen. Waar kinderen kunnen vertellen wat ze leuk en niet leuk vinden. Kinderen de mogelijkheden vinden om zich te kunnen en durven uiten door zich kwetsbaar te mogen opstellen waar ze weerbaar worden om zich staande te kunnen houden in onze samenleving.
- Aandacht voor de gevolgen van drank, drugs, spel en gokverslaving, de gevolgen van sociale media op ons dagelijkse leven, criminaliteit en integratie van mensen van buiten Nederland.
- Praktijk ervaring opdoen met alle doelgroepen uit onze samenleving. Dit door uitstapjes te maken met de klas naar bijvoorbeeld maatschappelijke sociale organisaties.
- Instanties zoals politie, UWV, GGD, gemeente, werkpleinen en ervaringsdeskundigen van bovengenoemde doelgroepen voorlichting te laten geven in de klas.

Plan van aanpak voor het ontwikkelen van de Leermodule Inclusieve Samenleving:

- De leermodule ontwikkelen om per jaar een volwaardig aanbod leerstof te kunnen aanbieden aan de leerlingen die het betreft. De leerlingen van het eerste jaar moeten zich verder kunnen ontwikkelen in het tweede leerjaar als ze in groep 4, 5 enzovoorts zitten.
- Onderzoeken hoe de leermodule op de basis school stapsgewijs ingevoerd kan worden. Denk aan het eerste jaar in groep 3. Het tweede jaar in groep 3 en 4. En zo verder t/m groep 8.
- Programma ontwikkelen voor de leerkrachten om de leermodule op het beoogde onderwijs niveau te kunnen aanbieden aan de leerlingen. Teven een traject opzetten om er voor te zorgen dat er voldoende leerkrachten beschikbaar komen om de leermodule te kunnen geven.
- In kaart brengen hoeveel tijd per week er nodig is om de leerstof over te kunnen brengen aan de leerlingen. Denk aan 1 dagdeel per week.
- Optimale werkgroep ontwikkelen die aan de slag gaat om de leermodule mogelijk te maken.
- Traject ontwikkelen in welke volgorde welke organisaties of overheden betrokken moeten worden om de leermodule mogelijk te maken.
- Draagvlak creëren voor de leermodule door deze onder de aandacht te brengen.
- Tijdsplan opstellen op welk termijn de module ontwikkeld moet worden en ingevoerd moet worden. Doelstelling is om de module in september 2019 van start te laten gaan.
- Alle basisscholen in kaart brengen en benaderen met de vraag of zij willen meewerken aan het ontwikkelen van de Leermodule inclusieve samenleving en mee willen doen.
- Belangen organisaties voor de mensen met een beperking, ervaringsdeskundigen en sociale maatschappelijke instanties benaderen en vragen of ze een bijdrage kunnen en willen leveren aan het ontwikkelen van de Leermodule Inclusieve Samenleving.
- Onderzoek doen naar en in kaart brengen van wat de sociale en financiële voordelen zijn om de leermodule inclusieve samenleving tot stand te brengen.
- Financiering zoeken om project op te zetten.
- Pilot opzetten in Zeeland met een aantal basis scholen met daarvoor opgeleide leerkrachten.

Het volgende is nodig om mensen met een (onzichtbare) beperking en chronisch zieken een volwaardige plaats te bieden in onze samenleving.

- Mensen met een (onzichtbare) beperking en chronisch zieken horen fatsoenlijk geholpen te worden. De gemeente als eerste overheid heeft zorgplicht en de regiefunctie. Zij hoort er voor zorg te dragen dat cliënten niet tussen wal en schip vallen. Daarvoor is een gerichte, respectvolle en juiste bejegening nodig. Het stimuleren van sociaal ondernemen door het bedrijfsleven vergroot de kansen voor deze mensen om mee te kunnen doen. Ook een preventief gezondheidsbeleid voeren binnen de organisatie is van meerwaarde. Het helpt voorkomen dat medewerkers arbeidsongeschikt thuis komen te zitten.
- Samenhang van wetten om maatwerk mogelijk te maken in elke levensfase. Je bent zo sterk als de zwakste schakel maar je hebt wel alle schakels nodig om mee te doen. Een cruciale schakel in het geheel is de doorstroom vanuit het onderwijs naar de participatie wet. Wij doen daarom een dringend beroep op de gemeenten om een warme overdracht te realiseren tussen de verschillende wetten.
- Structurele (professionele) begeleiding en hulpmiddelen voor mensen met een (onzichtbare) beperking en chronisch zieken. Dit op gebied van spelen, wonen, leren, werken, gezondheidszorg en vrijetijdsbesteding. Het wil niet zeggen dat je wat beter kan leren, dat je dan helemaal geen ondersteuning nodig hebt om mee te kunnen doen. Hier komen vormen van (tijdelijke) ondersteuning op maat om de hoek kijken. Aandacht voor het functioneren van de Sociale Verzekeringsbank (SVB).
- Bereid zijn om in gesprek te gaan met de mensen met een (onzichtbare) beperking. Met elkaar aan de slag gaan levert wederzijds begrip en kennis op waarvan we allemaal beter worden. Leren van de ervaringen uit de praktijk en deze vervolgens inzetten om tot evenwichtige, duurzame en structurele oplossingen te komen. Niet denken in belemmeringen maar in kansen en oplossingen die wel kunnen. Waar kunnen ze elkaar vinden en elkaar versterken. Het inzetten van cliënt- en burgerparticipatie door de gemeenten kan een heel waardevol hulpmiddel zijn. Samen sterk. Ook de Stichting Hoezo Anders verricht hier baanbrekend werk. Win-win situatie creëren! Mogelijkheden die benut moeten worden om tot de gewenste resultaten te komen.
- Voorkom dat groepen mensen met een (onzichtbare) beperking of chronisch zieken buiten de boot vallen. Door de vele strengere indicatiestellingen beschut werk en Wajong dreigt dit wel te gebeuren. Ze verdwijnen uit het gezichtsveld en worden aan hun lot overgelaten. Aanbieden van beschut werk moet absoluut geregeld worden. Velen van de praktijkschool hebben ook ondersteuning nodig. In de Zeeuwse Stichting Maatwerk hebben zich alle scholen voor Voortgezet Speciaal Onderwijs en Praktijkonderwijs verenigd. In gezamenlijkheid worden alle jongeren met een arbeidsgerelateerde hulpvraag, rechtstreeks vanuit het onderwijs naar een vervolgopleiding, passende arbeidsplaats of zinnvolle dagbesteding geleid. Het beoogde uiteindelijke doel is dat de jongeren werken aan een economisch zo zelfstandig mogelijke toekomst om zo min mogelijk afhankelijk te zijn van een uitkering. Werk geeft toegang tot loon, maar ook toegang om deel te nemen aan de samenleving. Sociale contacten en een zinnvolle dagbesteding zijn van zeer grote meerwaarde.
- Voorkom dat chronisch zieken, die volledig afgekeurd thuis komen te zitten, in een sociaal isolement terecht komen. Mijn advies aan de gemeenten is, om zich sterk te maken voor de verbinding tussen de WMO en de Participatiewet. Het inzetten van een arbeidsdeskundige voor arbeid of dagbesteding biedt hier eventueel mogelijkheden. Ook hier is maatwerk belangrijk! Mensen hebben recht op een menswaardig bestaan met een toekomst perspectief.
- Oog voor stapeling van zorgkosten voor chronisch zieken en de mensen met een (onzichtbare) beperking. Betaalbare toegankelijke zorg voor iedereen. Denk hierbij aan het eigen risico en de eigen bijdragen voor het verkrijgen van zorg of medicatie. Ook het op tijd en in voldoende mate verkrijgen van hulpmiddelen en een gedegen ondersteuning valt hieronder. Een oplossing zou kunnen zijn dat alle zorgverzekeraars verplicht worden gesteld om sociaal verzekeren te introduceren. Ze moeten dan zorgpolissen op maat gaan aanbieden voor de mensen met een (onzichtbare) beperking en chronisch zieken. Collega's zijn noodgedwongen afhankelijk van het duurste zorgpakket om te kunnen werken.

- Er is duidelijke, begrijpelijke en goed toegankelijke informatie nodig als chronisch zieken en mensen met een (onzichtbare) beperking ondersteuning nodig hebben. Welke ondersteuning en hulp is waar beschikbaar en hoe moet je die aanvragen? Denk aan een toegankelijk gemeente loket waar op een begrijpelijke wijze informatie gevraagd kan worden en waar je gesteund kan worden om een aanvraag in te dienen. Goede communicatie is van cruciaal belang.
- Een gedegen en ruimhartige uitvoering van het VN verdrag voor gehandicapten. Toegankelijkheid is de basis om volwaardig mee te mogen doen aan de samenleving. Zelfregie is het uitgangspunt, zowel bij zorg in natura als bij een persoonsgebonden budget. De jongvolwassenen van Stichting 'Wij Staan Op' hebben in een manifest duidelijk verwoord wat hiervoor nodig is. Ook het hebben van een echte baan waarbij arbeidszekerheid, kwaliteit en koopkracht geregeld zijn in een fatsoenlijke CAO is belangrijk!
- De opgelegde bezuinigingen van de Rijksoverheid leiden tot schaalvergroting die grote gevolgen hebben voor de toegankelijkheid van voorzieningen. Gemeenten zullen noodgedwongen voor de goedkoopste oplossingen kiezen. Eigen bijdragen verhogen of middelen in mindere mate of niet meer vergoeden. Afstanden die overbrugd moeten worden gaan groter worden. Zeker in de buitengebieden. Je moet steeds verder reizen om naar de belastingdienst, het UWV of het ziekenhuis te kunnen. Speciale aandacht voor kwetsbare kinderen om te voorkomen dat ze in steeds veranderende omgevingen terecht komen. Kwetsbare kinderen verdienen structuur. Voorzieningen zoals vervoer, onderwijs, hulpverlening zouden daaraan dienend moeten zijn. Een wijkgerichte aanpak, waarbij (professionele) ondersteuning toch dicht bij de mensen in een vertrouwde omgeving aanwezig is kan hier zeker van toegevoegde waarde zijn.
- Veranderingen moeten op een evenwichtige manier in een juiste volgorde en tempo uitgevoerd worden. Eerlijke gelijke kansen voor iedereen. Dit vraagt maatwerk in oplossingen en ondersteuning. Veranderingen mogen absoluut niet ten koste gaan van de broodnodige kwaliteit en toegankelijkheid van (bestaande) voorzieningen. Het mag niet uitmaken in welke stad, gemeente of provincie je woont! Het belang van de cliënt moet centraal en voorop staan. Aandacht voor het voorkomen van misbruik!
- Voorkomen dat er kennis, voorzieningen en middelen verloren gaan waarvan je weet dat we deze in de toekomst zeer hard nodig zullen hebben. Denk aan instrumenten als dagbesteding, de sociale werkvoorziening en het speciaal onderwijs. Mytylschool de Sprienke is onderdeel van stichting De Korre. De doelstelling is het bieden van onderwijs aan leerlingen die op een orthopedagogische en orthodidactische benadering zijn aangewezen. Naast de onderwijstaak geeft De Korre ambulante begeleiding aan leerlingen en scholen in het regulier (speciaal) basisonderwijs, voortgezet onderwijs en het middelbaar beroeps onderwijs. De Korre hanteert de volgende belangrijke waarden: Professionaliteit, resultaatgerichtheid, innovativiteit, samenwerking en expertise delen. Onmisbaar! Het genieten van een goede opleiding is de basis van zelfredzaamheid in onze samenleving.
- Oog voor speciale omstandigheden in delen van het land is ook een aandachtspunt. In Zeeland wordt hoog ingezet op samenwerking op het gebied van onderwijs, arbeid en zorg. Denk ook aan mobiliteit. Dit wordt gehinderd door de Westerscheldetunnel Het is een toltunnel met een grote impact op het dagelijkse leven. Als een persoon met een (onzichtbare) beperking eindelijk in aanmerking komt voor een garantie baan maar deze bevindt zich aan de overkant dan scheelt je dat zomaar 1500 Euro aan besteedbaar inkomen per jaar. Dat is een hoop geld als je maximaal het minimum loon verdient. Ook voor zorgbehandelingen moeten we straks steeds vaker verder van huis en komt de Westerscheldetunnel ook weer om de hoek kijken.
- De beschikbare financiële middelen moeten zo veel mogelijk direct worden ingezet op de werkvloer. Voorkom zo veel mogelijk onnodige bureaucratie en beperk het aantal tussenpersonen tot het strikt noodzakelijke. De geldstromen moeten gebruikt worden waar deze voor bedoeld zijn. Een werkgever moet baat hebben van de geboden instrumenten bij het aanbieden van een garantie baan. De cliënt begeleiding moet adequaat verlopen waarbij maatwerk geboden moet worden. Hierbij kan de sociale werkvoorziening een waardevolle bijdrage leveren. Korte duidelijke lijnen in de aansturing zijn nodig. Een garantie baan aanbieden via bijvoorbeeld het uitzendbureau heeft daarom niet mijn voorkeur.

Wat is een onzichtbare beperking?

Als we mensen met een onzichtbare beperking volwaardig willen laten meedoen in onze samenleving dan is het van doorslaggevend belang om te weten wat een onzichtbare beperking precies is. Door u hierover uitgebreid te informeren hoop ik u een verhelderend beeld te kunnen geven over deze belangrijke materie.

Het is alsof dit gewoon zo hoort, de maatschappij is visueel gericht, het moet zichtbaar zijn, dan is het duidelijk. Men kan zijn mening er over geven, het zichtbare is herkenning? Vertederend? Medelijden? Het is alsof voor de maatschappij een beperking goed te zien moet zijn anders is het geen beperking dan zijn er allerlei meningen en argumenten waardoor men vindt dat het bijvoorbeeld een opvoedkundig probleem is. Dit maakt het ook zo lastig om met een onzichtbare beperking geaccepteerd te worden. Het uiten van onbegrip en geen houding kunnen nemen aan de omstandigheden kan aanleiding geven tot veelvuldig en zeer langdurig pesten. Er zijn vele vormen van onzichtbare beperkingen. Om deze materie zo goed mogelijk onder uw aandacht te brengen neem ik mijn eigen onzichtbare beperkingen als voorbeeld.

Ik werk op een elektronica afdeling. We plaatsen SMD componenten op printplaten. Onder de componenten die we daar voor gebruiken zit een logistieke infrastructuur. Deze volledige infrastructuur verzorg ik voor deze afdeling. De goede werkset, de juiste componenten, voldoende en de kwalitatief goede componenten, de merkwaardigheden van het product waarop gelet moet worden, dat stuur ik aan. Dat is hoogwaardig werk dat ook in normale bedrijven wordt uitgevoerd. Mensen die dat zien zeggen dan: Je kunt toch dit, je kan toch dat, je kan toch in het vrije bedrijfsleven functioneren? Dat raakt aan het stukje onzichtbare beperking, weinig mensen snappen dat. De crux zit in het deel dat we niet zien.

Voorbeeld 1

Het voorbeeld van een brief schrijven. Wat komt er kijken om een goede brief op papier te krijgen. Door mijn medische verleden heb ik een leer achterstand opgelopen van ongeveer 10 jaar. Het is mij gelukt om toch aansluiting te krijgen met de samenleving. Je kunt 10 jaar leer achterstand niet inhalen maar wel compenseren. Met heel veel doorzettingsvermogen, veel tijd erin steken en met begeleiding van uit mijn omgeving van verschillende aard kan ik toch een degelijke brief aan iemand voorleggen. Aan het eindresultaat is niet te zien met hoeveel moeite, inspanning en hulp de brief tot stand is gekomen. Dat is een onzichtbare beperking waar ik over spreek. Deze maken echter wel het verschil om mee te kunnen en mogen doen. Als hier rekening mee gehouden wordt kan er heel veel en als er geen rekening mee gehouden wordt gaat er weinig mogelijk zijn met alle gevolgen van dien.

Voorbeeld 2

Een ander voorbeeld van een onzichtbare beperking waarmee ik 24 per dag mee moet leven is dat mijn lichaam op een behoedzame manier aangestuurd moet worden. Mijn lichaam is niet doorontwikkeld. Ik heb een vergroeide rug, zwakkere benen en voeten. Het is voor mij niet mogelijk om er zomaar fysiek volle bak in te vliegen tot ik moe ben. Als ik op een normaal tempo zou hollen, zoals de samenleving dat wilt, dan zegt dat gestel: Nee, dat kan niet, dat kan ik niet verwerken. Ik kan dan binnen 10 minuten zwaar oververmoeid raken. Mijn lichaam gaat dan op slot. Het lichaam blokkeert waardoor ik enige tijd heel weinig tot niets kan doen. Dan houdt het gewoon op. Nu heb ik daar in loop der jaren natuurlijk wel mee leren omgaan en ook hier is het mij gelukt om dit te compenseren. Als ik het voel aankomen dan duw ik op de rem. Ik ga doseren, zakken met tempo of even een half uur niet werken. Als ik dat niet op de proef stel en met respect naar mijn lichaam luister, altijd efficiënt en zorgvuldig met het nodige geduld tewerk ga dan kan er van alles. Eerst nadenken hoe ik de klus ga klaren in welke volgorde met welk doel en eindresultaat wat er bereikt moet worden. Het mooie is dan dat ik hiermee prima kwaliteit kan leveren met weinig fouten erin. Daar win ik dan weer veel tijd mee terug waarbij mijn werk als eindresultaat vaak beter is dan het gemiddelde. Een fantastische vorm van je zwakte je sterkte maken waarbij je een win, win situatie creëert als men bereid is hier mee rekening te houden. Zeker een kracht van velen mensen met een (onzichtbare) beperking.